

Một mình tiến vào căn cứ, không khí xung quanh nồng đậm sự u ám, lạnh lẽo.

Lục Tư cẩn trọng từng bước, ánh mắt thăm dò xung quanh tiện quan sát địa thế nơi đây.

“Đúng là khách quý đến rồi, Lục Tổng, hân hạnh!”

Một đám người từ bên trong khí thế tuôn ra, đi đầu là người đàn ông tầm tuổi trung niên, gương mặt mập mạp kèm chiếc bụng bia.

“Dụ Quỳnh Lam đâu?”

Đám thuộc hạ kia ra ý với nhau rồi lập tức có người đẩy cô ra.

Quỳnh Lam ngồi trên xe lăn, chỉ mới đây mà trở nên tiêu tụy nhiều đi trông thấy.

Hắn nhìn cô.

Trên mặt sao lại có vết bầm như thể bị đánh hoặc tát vậy, đôi mắt ươn ướt, tóc tai rối bời, quần áo xộc xệch.

Bộ dạng này của cô trông còn thảm hại hơn lúc bị hắn đánh gãy chân hay thay ba thứ trên cơ thể nữa.

Trong lòng như có một vết cắt, Lục Tư nhú chặt đôi mày. Xem ra chuyện không đơn giản như hắn nghĩ.

“Các người muốn gì?”

“Giao tất cả quyền quản lý Lục Thị, đồng thời chuyển nhượng công ty cho chúng tôi. Lập tức sẽ thả người.”

“Được.”

Không một giây chần chừ, hắn đã đồng ý ngay.

Đúng là không nằm ngoài dự đoán, mục đích của chúng là muốn thôn tóm Lục Thị, Lục Thị nằm trong tay khác nào đã có được một con mồi béo mỡ.

Hắn đồng ý nhanh như vậy, đó là điều đám người kia không ngờ tới.

Chỉ vì một người phụ nữ mà hắn lại dễ dàng đánh đổi tâm huyết bao nhiêu năm?

Người đàn ông kia tỏ vẻ nghi hoặc, “Mời Lục Tổng ký vào văn kiện.”

Đảo mắt nhìn chiếc bàn gần đó, trên mặt bàn có một tờ giấy và một cây bút, Lục Tư đi đến cầm bút ký vào.

Hắn vẫn luôn là người hành động dứt khoát như vậy.

Lướt sơ qua tờ đơn, gương mặt thoáng hiện vẻ châm biếm.

Phó Tinh Nặc lại có thể dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, quả thật rất khâm phục.

Nhớ lúc trước ông ta chỉ bị Lục Tư dành đi vài dự án quan trọng thế mà bây giờ lại dùng cách này để lấy đi tất cả của hắn.

Thấy hắn ký xong rồi, những người kia tự động lùi xa Quỳnh Lam vài bước.

“Trả Dụ Quỳnh Lam cho tôi được rồi chứ?”

“Mời.”

Lục Tư chậm rãi bước đến, hần cảm nhận được bầu không khí đang dần nóng lên.

Theo hiểu biết của hần về Phó Tinh Nặc thì...

Mọi chuyện không phải sẽ kết thúc dễ dàng vậy chứ?

Trong gian phòng tĩnh mịch bỗng nhiên một tiếng súng giòn giã vang lên,
Đoàn!

Viện đạn bắn ra từ miệng súng nhanh chóng xuyên thẳng vào chân phải Lục Tư, bất giác một chân bị khụy xuống.

Quỳnh Lam giật mình, ánh mắt hoảng loạn bao trùm sự kinh hãi.

Phó Tinh Nặc cầm súng chĩa thẳng về phía hần – người đang ông đang chống tay đỡ thân, miệng vết thương không ngừng chảy máu.

Nhưng hần vẫn không có biểu hiện gì khác ngoài đôi mày nhíu chặt.

Vội đưa cô đi quá nên quên không phòng bị...

“Ông chủ Phó đây là đang có ý gì?”

“Lục Tổng, xem ra cô gái này đối với ngài rất quan trọng.”

“Không quan trọng...”

Ngừng một chút rồi hần mới nói tiếp, “Nhưng đồ của tôi, tôi phải lấy lại!”

Phải, tất cả những thứ thuộc về hần, bằng mọi cách hần nhất định sẽ lấy lại bằng được.

Lục Tư gắng gượng đứng thẳng dậy, tiện tay phủi phủi vết bụi trên chân, ngoan cường từng bước nhích chân đi tới.

Đoàn!

Lại thêm một tiếng súng nữa, lần này không trúng người mà lướt qua hần găm thẳng vào bức tường đằng sau.

Đây là đang cảnh cáo, nếu vẫn tiếp tục bước tới thì sẽ bắn thêm lần hai, rồi lần ba!

Quỳnh Lam dùng hết sức lực còn sót trong người ra sức lắc đầu nguầy nguậy, “Đừng tới đây... Họ sẽ bắn chết anh.”

Bây giờ khoan hãy nói chuyện rời khỏi đây, có sống sót qua khỏi ngày hôm nay không mới là chuyện.

Hần đã lường trước rồi, ngồi yên hay bước đến cũng sẽ bị thương, chi bằng tiến thêm vài bước gần cô thêm chút, ít ra không nên tự đẩy mình vào thế bị động.

Lục Tư lấy đầu ra hòn đá vừa tay nhân lúc Phó Tinh Nặc đang phân tán sự chú ý, hần nhắm vị trí rồi ném hòn đá vào ngay tay ông ta, vô ý làm cây súng rơi xuống.

“Tụi bay lên.”

Nói rồi lập tức cả đám người cùng nhào vào, bắt đầu cuộc ẩu đả.

Gian phòng bụi bay tứ tung, thêm việc tất cả người ở đây đều mặc đồ đen làm Quỳnh Lam nhất thời không phân biệt được đâu là hắn.

Lục Tư...

Hắn phải trong tình trạng thế này đều là vì cô ư?

Với vết thương trên chân mà phải đấu với nhiều người như vậy, ít nhiều người bị thiệt hại sẽ là hắn.

Đánh gục được vài tên, sức lực trong người càng giảm dần. Đảo mắt nhìn Quỳnh Lam, thấy cô có vẻ không ổn lắm thì phải.

Lục Tư hơi chống tay xuống đầu gối, xem ra ông ta hôm nay là muốn diệt cỏ tận gốc?

Nhích chân đi nhanh đến chỗ Quỳnh Lam, hắn đẩy cô đi tìm nơi an toàn chút. Nếu cứ tiếp tục cũng không phải là cách hay, sức lực đã tổn khá nhiều, đánh tiếp cũng chưa chắc đã thắng, chưa đến phút cuối nhất định phải giữ sức.

Đoàn! Đoàn!

Liên tiếp hai tiếng súng lần lượt vang lên, một phát bắn vào chân còn lại của hắn, phát còn lại bắn vào vai cô.

Trong chớp mắt tất cả như đều ngừng lại...

“Không thể để Lục Tư □hết dễ dàng như thế được, nhốt hắn lại canh phòng cho kỹ!”

Phó Tinh Nặc nói rồi đặc ý rời đi, đám thuộc hạ canh giữ bên ngoài.

Lục Tư mất thăng bằng quỵ gối xuống nền, Quỳnh Lam cũng thế mà ngã xuống khỏi xe lăn.

Bị thương hết rồi, không lẽ phải bỏ mạng ở đây thật ư?

Hắn đỡ cô ngồi tựa vào mình quan sát vết thương trên vai. Đạn bị bắn vào găm bên trong, phải lấy ra ngay.

“Đau không?”

Cô gật đầu.

Đau, đương nhiên là đau rồi...

Nhìn quanh, cũng may đây từng là phòng bếp, chắc sẽ có vài đồ vật để gấp.

Lục Tư để cô tựa vào bàn, còn mình lê lết đôi chân đi tìm thứ gì đó. Được một lúc hắn lấy được một thứ như cây nhíp đến chỗ Quỳnh Lam.

“Nhịn đau, tôi sẽ lấy đạn ra cho em.”

Hôm nay cô mặc áo thun, hắn đành phải xé một mảnh chỗ bị thương.

Cũng không phải là lần đầu xử lý vết thương, vì thế hắn làm khá thành thạo.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Quỳnh Lam...

Khoé mắt bất giác cay cay, cô không biết phải nói gì, cũng không biết nên nói thế nào.

Gương mặt hắn thoáng biến sắc trở nên tối sầm lại, “Tôi biết rồi, em không cần nói gì nữa.”

Trên trán đã lấm tấm mồ hôi, tinh thần cô đã dần không mấy tỉnh táo nữa.

Quỳnh Lam mơ hồ nhìn Lục Tư, “Anh hận tôi lắm đúng không?”

...

“Tôi không thích em.”